

Evan Zanders a hokisztár,
akit mindenki imád utálni.

Stevie persze képtelen
ellenállni a kísértésnek...

WINDY CITY I.

Mile High

szerelem
a felhők
között

*fine
selection*

LIZ TOMFORDE

LIZ TOMFORDE

WINDY CITY I.

Mile
High

szerelmem
a felhők
között

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

— | MÁDOM AZ IDEGENBEN JÁTSZOTT MECCSEKET!

– Gyűlölöm az idegenben játszott meccseket – veszi ki Maddison a bőrröndjét új szerzeményem, a Mercedes Benz G-Wagon csomagtartójából, majd magára teríti a zakóját.

– Te éppen azért utálod őket, amiért én annyira odavagyok értük – zárom be a kocsit, a kulcsot pedig elteszem a táskámba, és veszek egy mély levegőt, hogy a chicagói őszi hideg átjárja a tüdőmet. Imádom a hokiszezont, ami ezen a héten kezdődik.

– Azért, mert akármelyik városba megyünk, a lányok sorban állnak, hogy láthassanak téged? Viszont az egyetlen nő, akit én látni akarok, a feleségem, aki ráadásul itt van Chicagóban a lányunkkal és az újszülött fiunkkal.

– Pontosan – veregetem meg Maddison vállát, miközben belépünk az O’Hare nemzetközi reptér magánbejáratán.

Megmutatjuk a személyinket a biztonsági őrnek, majd kimegyünk a kifutópályához.

– Új gépünk van? – torpanok meg, amikor megpillantom a csapatunk logóját egy új repülő farkán.

– Úgy tűnik – veti oda Maddison hanyagul, fel sem nézve a telefonjából.

– Hogy van Logan? – érdeklődöm a feleségéről, mert tudom, hogy most is neki ír. A megszállottja. Nem bírja ki, hogy ne írogasson neki.

– Nem semmi egy csaj! – mondja büszkén. – MJ alig egyhetes, de máris megtervezte az egész életét.

Ez egyáltalán nem lep meg. Maddison felesége, Logan az egyik legjobb barátom, és valószínűleg a legtalpraesettebb ember, akit ismerek. Ők az egyetlen barátaim, akiknek gyerekeik vannak, de az ő kis négyfős családjuk az én családom is lett. A lányuk Zee bácsinak hív, és én is unokahúgomként, unokaöcsémként beszélek a gyerekekről, hiába nincs köztünk vérrokonság. Az apjuk a legjobb barátom. És tulajdonképp a testvérem.

Ez azonban nem volt mindig így.

Eli Maddison annak idején, amíg fel nem nőttünk, a leggyűlöltebb riválisom volt. Mindketten Indianában nevelkedtünk, és két külön csapatban hokiztunk. Ő volt a szupersztár, aki mindent megkapott, amire csak vágyott. És ez rohadtul idegesített. Az élete tökéletes volt. A családja szintén. Ellentétben az enyémmel.

Aztán Maddison a Minnesotai Egyetemre ment hokizni, én pedig az Ohio Államin játszottam, és a gyerekkori rivalizálásunk egy ötéves egyetemi versengéssé alakult. Abban az időben a családi gondjaim miatt dühömet a jégen éltem ki. Az egésznek Maddison itta meg a levét, amikor egy szabálytalan ütéssel nekilöktem a palánknak az egyetemi éveink elején. A bokája úgy megsérült, hogy az egyetem második évében ki kellett hagynia a meccseket, így az NHL draftot is.

Ironikus módon nekem is ki kellett hagynom a második évemet, mert több tantárgyból is megbuktam.

Ő utált engem ezért, én meg utáltam magamat egy csomó minden más miatt.

Aztán elkezdtem terápiára járni. Megszállottan. Elkezdtem dolgozni a gondjaimon, és az egyetem utolsó évére Maddison és én legjobb barátok lettünk. Továbbra is külön csapatban játszottunk, de tiszteltük egymást, és a mentális problémáink miatt megtaláltuk a közös hangot. Ő pánikrohamokkal és szorongással küzdött, bennem pedig annyi keserű düh volt, ami könnyedén pánikrohamokba torkollhatott volna, egyszerűen azért, mert felőrölt belülről, és elszakított a valóságtól.

És a sors úgy hozta, hogy Eli Maddison és én is ugyanannál a csapatnál kötöttünk ki, itt, Chicagóban, a Raptoroknál. Ez a szezon lesz a hetedik profi évem, és el se tudom képzelni, hogy valahol máshol játszszak.

Ezért is kell elintéznem, hogy év végén meghosszabbítsák a szerződésemet, ami idén jár le.

– Új gépet kaptunk, Scott? – kérdezem a csapatunk menedzserétől, aki épp előttünk sétál.

– Ja – szól hátra a válla felett. – Az összes chicagói profi csapat új gépet kapott. Új légitársaság. Új gép. Valami komoly szerződést írtak alá a várossal.

– Új gép, új ülések... új légiutas-kísérők – teszem hozzá.

– Eddig is mindig új utaskísérőink voltak – szól közbe Maddison. – És mindegyikük le akart feküdni veled.

Magabiztosan megrántottam a vállamat. Igaza van, és nem szégyellem. De én nem fekszem le olyan nőekkel, akik nekem dolgoznak. Az csak bonyolítja a dolgokat, és én nem szeretem, ha a dolgok bonyolultak.

– Ez a másik újdonság – szól hátra a menedzserünk. – Egész szezonban ugyanazzal a személyzettel utazunk. Ugyanazok a pilóták, ugyanazok az utaskísérők. Mostantól nem szállnak fel random új dolgozók a gépünkre, akik autogramot kunyerálhatnak tőletek.

– Vagy hogy belemáshassanak a nadrágodba – teszi hozzá Maddison egy éles pillantás kíséretében.

– Én egyáltalán nem bántam.

Ekkor megszólal a telefonom a nadrágom zsebében. Előkotrom. Két új üzenetem is érkezett Instagramon.

Carrie: Láttam a meccsnaptárakat. Ma este itt leszel a városban. Én szabad vagyok, és jobban teszed, ha te is!

Ashley: Este itt leszel a városban. Látni akarlak! Nem fogod megbánni!

Megnyitom a jegyzetek alkalmazást, azon belül pedig a „Denver” nevű mappát, és próbálok rájönni, ki ez a két nő. Úgy tűnik, Carrie nagyon jó volt az ágyban, és gyönyörű a melle. Ashley pedig nagyon tehetségesen használta a száját.

Nehéz lesz eldönteni, hol töltssem az éjszakát. És ott van a harmadik lehetőség: kibővíthetném a denveri listámat néhány új névvel.

– Este kiruccanunk? – kérdezem a legjobb barátomtól, miközben felkapaszkodunk a gépbe vezető lépcsőn.

– Egy fősulis haverommal vacsorázom, egy volt csapattársammal, aki Denverben lakik.

– A fenébe, tényleg! Akkor utána menjünk el inni valamit!

– Korán terveztem lefeküdni.

– Te mindig korán fekszel – emlékeztetem. – Semmi mást nem akarsz csinálni, csak punnyadni a hotelszobában és a feleségeddel telefonálni. Egyedül akkor vagy hajlandó kimozdulni velem, ha Logan kér meg rá.

– Hát, van egy egyhetes fiam, úgyhogy biztos lehetsz benne, hogy nem megyek ma este sehova. Aludnom kell.

– Hogy van MJ? – kérdezi Scott, amikor a lépcső tetejére érünk.

– Ő a legédesebb kis szaros – veszi elő Maddison a mobilját, hogy megmutassa azt a rengeteg képet, amit az elmúlt héten nekem már átküldözgetett. – Már most tízszer nyugodtabb, mint Ella volt csecsemőként.

Megelőzőm őket, és belépek az új gépünkbe. Majd rögtön el is képedek, milyen fantasztikusan néz ki. Teljesen új, egyedi szőnyeggel, ülésekkel, és mindenhová ki van ragasztva a csapatunk címere.

Keresztülsietek a gép első részén, ahol az edzők és a személyzet tagjai szoktak ülni, és egyenesen a vészkijáráshoz megyek, ahol Maddisonnal már évek óta ülünk. Mióta ő csapatkapitány lett, én pedig csapatkapitány-helyettes. Minden szempontból mi irányítunk a csapatban, így azt is mi mondjuk meg, hova ülünk a gépen.

A veteránok ülnek a vészkijáratnál, és minél később csatlakozott valaki a csapathoz, annál hátrébb kap helyet. Az utolsó sor az újoncoké.

– Rohadtul biztos, hogy nem – jelentem ki, amikor meglátom, hogy Rio, a védő, aki két éve tagja a csapatnak, az én helyemen ül. – Állj fel!

– Arra gondoltam – kezdi Rio az egész arcán szétterülő szemtelen vigyorral –, hogy új gép, új helyek. Talán te és Maddison idén szívesen ülnétek az utolsó sorban az újoncokkal, nem?

– Kurvára nem. Állj fel! Nem érdekel, hogy idén már nem vagy újonc, úgy foglak kezelni, mintha az lennél.

Bár göndör hajfürtjei nagyjából eltakarják sötétzöld szemét, az vezetettül csillog. Szórákoztatja, hogy tesztelhet engem. A kis rohadék!

Bostonból, Massachusettsből származik. Egy olasz mama kicsi fia, aki szereti próbára tenni a türelmemet. De minden egyes alkalommal, ha kinyitja a száját, csak röhögni tudok rajta. El kell ismernem, rohadatul vicces.

– Tűnés a helyünkről, Rio! – bukkan fel mögöttem Maddison.

– Igenis, uram! – pattan fel azonnal, felkapja a magnóját a szomszéd ülésről, majd megindul a gép hátsó része felé, ahol a helye van.

– Miért van az, hogy rád hallgat, rám meg nem? Sokkal félelmetesebb vagyok, mint te.

– Talán azért, mert te minden egyes idegenben játszott meccsünlön magaddal viszed szárnysegédnek, én viszont a kapitánya vagyok, és tiszteletben tartom a határokat.

Talán ha a legjobb barátom velem jönne, nem kéne egy huszonkét éves kölyköt magammal vinni erősítésnek a városba.

Feldobom a táskámat a poggyásztartóba, és leülök az ablak melletti ülésre.

– Kurvára nem – néz le rám Maddison. – Tavaly te ültél az ablak mellett, idén tiéd a folyosó.

Először a mellettem lévő ülésre pillantok, majd Maddisonra.

– Rosszul vagyok repülés közben.

Maddison nevetésben tör ki.

– Nem vagy rosszul. Ne legyél barom, és állj fel!

Kelletlenül átülök a másik ülésre. Ezen a gépen minden sorban két-két szék van a folyosó két oldalán. A túloldalon két másik régi motoros ül.

Előveszem a telefonomat, és újra elolvasom a denveri lányok üzenetét. Közben azon agyalok, mi legyen éjszaka.

– Te mit választanál, egy jó numerát, egy észbontó szopást, vagy kipróbálnál valami újat?

Maddison egyáltalán nem figyel rám.

– Mind a hármat? – válaszolok magamnak helyette. – Talán meg tudom oldani.

Ekkor újabb üzenetem érkezik. Ezúttal az ügynökünkötől, Richtől.

Rich: A holnapi meccs előtt interjút adtok a Chicago Tribune-nak. Csak úgyesen. Szerezzétek meg nekünk azt a pénzt!

– Írt Rich – közlöm a csapatkapitánnyal. – Holnap a meccs előtt interjú lesz a Chicago Tribune-nal. Azt akarják, hogy megint hozzuk a szerepünket.

– Mi ebben az újdonság? – sóhajt Maddison. – Figyelj, tudod, hogy ebben a szituban tiéd a rossz szerep. Ha készen állsz rá, bármikor elmondhatjuk az embereknek, hogy nem az a seggfej vagy, akinek mindenki gondol, csak szólj, és befejezzük a színjátékot.

Pontosan emiatt Maddison a legjobb barátom. Valószínűleg a családján és a nővéremen kívül ő az egyetlen ember, aki tudja, hogy nem az a rosszfiú vagyok, akinek a média beállít. A szerepemnek ugyanakkor megvannak az előnyei. Például az, hogy a nők szívesen vetik magukat a „magát szerethetetlennek képzelt rosszfiú” karjaiba, és az ellentétes személyiségünk egy valag pénzt hoz nekünk.

– Nem, egyelőre még élvezem ezt – válaszolom őszintén. – A szezon végén meg kell hogy hosszabbítsák a szerződésemet, szóval addig muszáj folytatni.

Amióta öt évvel ezelőtt Maddison a Chicagóba igazolt, ezzel a történettel etetjük a szurkolókat és a médiát. Rengeteg pénzt keresünk a szervezetnek, mert a sztorink a lelátóra vonzza a tömegeket. Az egykori gyűlölt riválisok csapattársak és legjobb barátok lettek. Maddison évekkal ezelőtt összeházasodott a főiskolai szerelmével, és azóta már két gyerekük van. Nekem meg vannak olyan éjszakáim, amikor két nő is megfordul az ágyamban. A külső szemlélők számára nem is lehetnének különbözőbbek. Ő a hoki császára, én pedig a helyi rosszfiú. Ő lövi a gólokat, én meg a nőknél találok be.

És az emberek megkajálják ezt a szart. A média előtt ezt játszunk, de az igazság az, hogy nem vagyok az a rohadék, akinek az emberek gondolnak. Sokkal több minden foglalkoztat, mint a nők, akiket hazaviszek a csarnokból. Ugyanakkor tisztában vagyok azzal, ki vagyok. Szeretek

gyönyörű nőkkel ágyba bújni, és ezért nem fogok mentegetőzni. Ha ettől rossz ember vagyok, akkor basszák meg. Rohadt sok pénzt keresek azzal, hogy „rosszfiú” vagyok.

Miközben a telefonomat görgetem, a szemem sarkából látom, hogy megáll mellettem valaki, de nem nézek fel, hogy ki az. A formás vonalából meg tudom állapítani, hogy nő, ami azt jelenti, hogy légiutas-kísérő.

– Maga... – kezdi.

– Igen, én vagyok Evan Zanders – szakítom félbe, de továbbra sem veszem le a szemem a mobilom képernyőjéről. – És igen, ez itt mellettem Eli Maddison – teszem hozzá fáradtan. – Bocsi, nem adunk autogramot.

Majdnem minden repülésünknel ez van. Az új személyzet odavan, hogy profi sportolókkal találkozhat. Kicsit idegesítő, de része a munkánknak, hogy mindenhol felismernek minket.

– Az szuper. Nem akarok autogramot – mondja a nő közömbös hangon. – Csak azt akartam megkérdezni, készen állnak-e, hogy ismeressem a vészkijáratról szóló protokollt.

Most először pillantok fel rá, és belenézek a rám meredő szűrős, kékeszöld szempárba. Gesztenyebarna haja zabolázatlan fürtökben omlik alá. Világosbarna bőrét apró szeplők tarkítják az orrán és az arca két oldalán, az arc kifejezéséből pedig az sugárzik, hogy ennél már nem is lehetne érdektelenebb.

Nem mintha érdekelne.

A tekintetem végigvándorol az alakján. Szűk egyenruhája testének minden idomát tökéletesen kiemeli.

– Evan Zanders, tudja, hogy a vészkijáratnál ül, ugye? – kérdezi, mintha idióta lennék, mandulavágású szemével pedig továbbra is szúrósan néz.

Maddison kuncogni kezd mellettem. Még soha egyikünk sem halott nőt ilyen megvetéssel szólni hoztam.

Résnyire húzom a szememet, de nem adom meg magam, habár meglep, hogy így beszél velem.

– Igen, készen állunk – válaszol helyettem Maddison. – Kezdheti.

A nő belekezd a dumába, én pedig kikapcsolom az agyam. Rengetegszer meghallgattam már ezt a szöveget, de gondolom, valami jogi oka lehet, hogy minden repülés előtt el kell mondaniuk.

Miközben beszél, tovább pörgetem az Instagram-hírfolyamot a telefonomon, ahol modellek és színésznők képei jönnek fel egymás után. A felükkel már jártam. Vagyis a *jártam* talán nem a legmegfelelőbb kifejezés. A megfektettem őket sokkal inkább helyénvaló. De jó őket nézegetni, szóval követem az oldalukat a közösségi médián, hátha megéhezem egy kis repetára.

Maddison oldalba bök.

– Zee!

– Mi van? – kérdezem szórakozottan.

– Basszus, kérdezett tőled valamit.

Felnézek. A légiutas-kísérő engem vizslat. Haragos tekintettel pillant a telefonom képernyőjén látható félmeztelen nőre, ahol épp megállítottam a görgetést.

– Vészhelyzet esetén hajlandó együttműködni? – ismétli meg.

– Természetesen. És szeretnék kérni egy szénsavas vizet. Lime-mal.

– Visszanézek a telefonomra.

– Hátul van egy hűtő, onnan ki tudja venni magának.

Megint rámeredek. Mi van ezzel a csajjal? Megnézem a névtábláját, amelyen két szárny között az áll, „Stevie”.

– Nos, *Stevie*, nagyon hálás lennék, ha idehozná nekem.

– Nos, *Evan*, nagyon hálás lettem volna, ha odafigyel a biztonsági tájékoztatásra, ahelyett, hogy azt feltételezné, autogramért jöttem kuncsorogni, mint valami korongnyuszi¹. Elárulhatom, nem vágyom autogramra, és rajongó sem vagyok – veregeti meg a vállam leereszkedően.

– Biztos vagy benne, édesem? – Mosolyogva közelebb hajolok. – Pedig sok pénzt kapnál érte.

– Barom. – Az arca eltorzul az undortól. – Köszönöm, hogy végighallgatott – fordul Maddisonhoz, majd otthagya minket, és elindul a gép hátuljába.

¹ Olyan női jégkorongrajongó, akinek a sport iránti érdeklődését a játékosok iránti szexuális vonzalom motiválja.

Nem tehetek róla, muszáj megfordulnom, hogy utánanézzek, közben még mindig sokkos állapotban vagyok. Ahogy kerek csípőjét riszálja, több helyet foglal el, mint a többi légiutas-kísérő, de a derekánál látványosan összeszűkül a ceruzaszoknya.

– Ez a Stevie egy igazi kurva.

– Nem, te vagy egy igazi seggfej, ő meg felhívta rá a figyelmedet – nevet Maddison, majd visszakérdez: – Azt mondtad, Stevie?

– Igen, így hívják. Ez volt a névtábláján.

– Eddig egyetlen légikísérő nevét sem jegyezted meg – mondja vádlón –, de rá egyértelműen nem vagy hatással.

– Legalább a következő repülőúton már nem lesz a gépen.

– De rajta lesz – emlékeztet Maddison. – Ugyanaz a személyzet egész szezonban. Emlékszel, mit mondott Scott?

Basszus, tényleg! Eddig soha nem voltak ugyanazok a lányok az egész szezonban.

– Én már most kedvelem, amiért nem bír téged. Vicces lesz titeket nézni.

Hátralesek a gép hátuljába, és a tekintetem összeakad Stevie pillantásával, de egyikünk sem néz félre. Az övé talán a legkülönlegesebb szempár, amit valaha láttam. A teste pedig nagyon egyben van, van mit markolni rajta. De sajnós a tetszetős külsejét megmérgezi a belsője, ami egyáltalán nem szimpatikus.

Lehet, hogy emlékeztetni kell rá, nekem dolgozik, de gondoskodni fogok róla, hogy felfogja. Minden erőmmel azon leszek. Nem fogom elfelejteni ezt a kis incidenst, amíg a repülőmön van.

— **A**Z A SRÁC EGY SEGGFEJ!
 – Melyik? – Indy, az új munkatársam, a nyakát nyújtogatva néz végig a folyosón.

– Az, aki a vészkijáratnál ül.

– Eli Maddison? Én azt hallottam, hogy ő a legkedvesebb hokis az egész NHL-ben.

– Nem ő, a másik. Aki mellette ül.

Bár ránézésre a vészkijáratnál ülő két férfi jó barátoknak tűnik, és biztos egy csomó közös belső tulajdonságuk van, kívülről nem is lehetnének különbözőbbek. Evan Zanders rövid, fekete haja szorosan rásimul a fejbőrére, és látszik rajta, hogy legalább hét-tíz naponként vágatja. Eli Maddison barna haja viszont kócosan hullik a szemébe, és talán meg se tudná mondani, mikor volt utoljára fodrásznál.

Evan Zandersnek tökéletes aranybarna bőre van, Eli Maddison sápadtabb, bár az arca pirosposzsgás.

Evan Zanders nyakában aranylánc lóg, az ujjain divatos aranygyűrűk díszelnek. Eli Maddison ezzel szemben csupán egy ékszer visel, egy gyűrűt a bal gyűrűsujján.

Egyedülálló nőként természetesen ez az első dolog, amit észreveszek egy férfi kezén. Különösen a bal kezén.

Egy közös viszont biztosan van bennük: elég jól néznek ki mind a ketten, és nem kis összegben fogadnék rá, hogy ezzel tisztában is vannak.

Indy megint kinéz a folyosóra. Szerencsére a gép hátuljában vagyunk, és mindenki háttal ül nekünk, ezért nem láthatják, milyen feltűnően viselkedik.

– Evan Zandersről beszélsz? Igen, ő közismerten egy seggfej, de kit érdekel? Isten rá több időt szánt, és úgy döntött, több „szexiséget” ad a genetikai állományához.

– Akkor is egy segg.

– Igazad van – ismeri el Indy. – A seggét is maga Isten faragta.

Nem tehetek róla, elnevetem magam az új barátnőm kijelentésén. Pár hete ismertük meg egymást, amikor részt vettünk a munkahelyi betanításon, és bár nem sokat tudok róla, eddig nagyon jó fejnek tűnik. Arról nem is beszélve, hogy csodásan néz ki. Magas és karcsú, a bőre természetes napbarnított, szőke haja pedig lágyan omlik a hátára. Barna szeme melegséget sugároz, és szerintem egy gramm sminket sem visel, pusztán azért, mert anélkül is ragyog.

Végignézek az egyenruháján, és megállapítom, hogy tökéletesen rásimul karcsú testére. Nincsenek lyukak a fehér galléros ing gombjai között, és a ceruzaszoknyája sem gyűrődik úgy, mint az enyém, miközben igyekszik mindent elfedni, ami alatta van.

Ettől hirtelen zavarba jövök, és elkezdem igazgatni a saját egyenruhámát. Múlt hónapban rendeltem, amikor még néhány kilóval kevesebb volt rajtam, de az én súlyom folyamatosan ugrál.

– Mióta csinálod ezt? – kérdezem Indytől, miközben arra várunk, hogy a csapat és a személyzet többi tagja is felszálljon a gépre, és végre elindulhassunk a szezon első idegenben játszott mérkőzésére.

– Mióta vagyok légiutas-kísérő? Ez a harmadik évem. De még soha nem dolgoztam csapatnak. Te?

– Ez a negyedik évem és a második csapatom. Korábban egy charlotte-i kosárlabdacsapattal utaztam, de a bátyám Chicagóban él, ő segített megszerezni ezt a munkát.

– Tehát dolgoztál már sportolókkal. Akkor ebben nincs neked semmi újdonság. Őszintén szólva, én egy kicsit rajongok a sztárokért.

Igen, mozogtam már sportolók között, jártam is eggyel, sőt, az egyik rokonom is profi sportoló.

– Hát, igazából ők is hétköznapi emberek, mint te vagy én.

– Csajszí, nem tudom, te hogy vagy vele, de én nem keresek több millió dollárt évente. Szerintem ez egyáltalán nem hétköznapi.

Természetesen közel sem keresek annyit én se. Ezért élek az ikertesóm hatalmas chicagói lakásában, amíg nem sikerül saját otthont találnom. Nem szívesen élek vissza a vendégszeretetével, de senki mást nem ismerek a városban, és amúgy is ő ragaszkodott hozzá, hogy költözzek ide. Ráadásul rengeteg pénzt keres, tehát egyáltalán nem érzem rosszul magam, amiért kicsit kihasználom és ingyen lakom nála.

Nem is különbözhetnék jobban egymástól. Ryan céltudatos, határozott és sikeres. Hétéves kora óta tudja, mit akar az élettől. Én hasonhat évesen még mindig nem jöttem rá. De függetlenül a különbségektől, a legjobb barátok vagyunk.

– Chicagóból származol? – kérdezem újdonsült barátomtól.

– Itt születtem, és itt is nőttem fel a külvárosban. Te?

– Én Tennessee-ben nőttem fel, de Észak-Karolinába mentem főiskolára. Ott kaptam az első légiutas-kísérői munkámat. Egy hónapja költöztem Chicagóba.

– Új a városban – csillan fel izgatottan és huncut fénnel Indy barna szeme. – Ha hazajöttünk, muszáj együtt kimozdulnunk. Persze út közben is elmegyünk együtt bulizni, de majd megmutatom neked a legjobb helyeket Chicagóban.

Hálásan rámosolygok, és tényleg örülök neki, hogy idén van egy ilyen jó fej és nyitott csaj a gépen. Ez a szakma elég kegyetlen tud lenni, és a lányok nem mindig a legkedvesebbek egymással, de Indy aranyosnak tűnik. Ráadásul egy egész hokiszezont fogunk együtt tölteni, úgyhogy még jobban örülök, hogy ilyen jól kijövünk.

Sajnos nem mondható el ugyanez a másik légiutas-kísérőről. A kéthetes oktatáson Tara, a vezető légiutas-kísérő mindennek látszott, csak nyitottnak nem. Azt is mondhatnám, hogy egyenesen territoriális. Vagy ribanc. Vagy mindkettő.

– Be kell vallanom valamit – súgja Indy, miközben kisöpör az arcából egy szőke hajtincset. – Szart se tudok a hokiról.

Kuncogás bukik ki belőlem.

– Ja, én se.

– Jó, hála istennek! Örülök, hogy ez nem elvárás. Vagyis tudom, kik ők, mert komoly nyomozást végeztem a közösségi médiában, de még soha egy meccset se láttam. A barátom viszont nagyon benne van a sportban. Még elhajlási engedélyt is kaptam.

– Mi? Tényleg?

– Csak viccből – nyugtat. – Sose tennék ilyet. Inkább ő akarna elhajlási engedélyt valamelyikükkel. Imádja nézni a hokit, követi a sportolókat, meg ilyenek.

Mielőtt elbűszkélkedhetnék Indynek, hogy van otthon valakim, akiért rajonghatna a pasija, a vészkijáratnál ülő idióta felénk indul.

Nem tudok hazudni magamnak, ezért el kell ismernem, hogy Evan Zanders nem egyszerűen egy gyönyörű férfi. Miközben felénk tart a folyosón, úgy néz ki, mint aki most lépett le egy kifutóról. Pimasz mosolyának köszönhetően kilátszanak tökéletes fogai, a szeme pedig akár csak egy mogyoróbarna álom! A rászabott háromrészes öltöny enyhén halszállkás, és üvölt róla, hogy nem is lép ki otthonról, ha nincs lenyűgözően felöltözve.

De akkor is egy nagyképű idióta, aki azt hitte, autogramot akarok tőle, és félmegtelen nőket nézegetett, miközben azt próbáltam neki elmagyarázni, hogyan menekülhet meg vészhelyzet esetén.

Oké, annak a valószínűsége, hogy bármire is szüksége lesz abból, amit elmondtam, elég csekély, de nem ez a lényeg, hanem az, hogy egy beképzelt sportoló, aki szerelmes saját magába. Ismerem a fajtáját. Járta ilyennel, és soha többé nem fogok.

Úgyhogy abbahagyom az álmélgodást, és elfordulok, hogy valami jelentéktelen dologgal lekössem a figyelmemet a konyhában, de túl erőteljes a jelenléte. Az a fajta férfi, akire rögtön mindenki odafigyel, ha belép a terembe, és ez még jobban bosszant.

– Jól van, Miss Shay – suttozja Indy a vezetéknevemet, miközben óvatosan megbökök.

Ránézek, de ő Zanders felé mutogat. Megfordulok, és felpillantok a férfira, akinek szúrós barna szeme egyenesen rám szegeződik. A világ legarrogánsabb vigyora fut végig a száján, ahogy megáll a hátsó konyha apró bejáratánál. Mindkét kezével a falat támasztja, elzárva az utat előlem és Indy előtt.

– Egy szénsavas ásványvizet szeretnék lime-mal – szuggerál engem.

Minden erőmet össze kell szednem, hogy ne kezdjem el forgatni a szememet, hiszen már egyszer elmondtam neki, hol találja. Van egy hatalmas hűtő, kevesebb mint egy lépésre tőle, ami tele van egy csomóféle itallal. Nem véletlenül. A sportolók általában farkaséhesek a meccs után, és mivel rengetegszer előfordul, hogy egy-egy mérkőzés után éjszaka kell repülnünk, a gép fel van szerelve étellel és itallal – akárcsak egy all-you-can-eat étterem –, amik csak arra várnak, hogy elfogyaszszák őket.

– A hűtőben van – mutatok az utolsó ülésor felé, ami ott van közvetlenül mögöttem.

– De én *magát* kértem meg, hogy hozzon egyet.

Micsoda arrogancia!

– Majd én hozok! – kiált fel lelkesen Indy, készen arra, hogy elvégezze a munkát, ami nem is az ő dolga.

– Nem kell – állítja meg Zanders. – Stevie hoz nekem.

Dühösen nézek rá, miközben olyan önelégülten vigyorog, hogy kiálszanak ragyogó fogai. Most nagyon nagyszerűnek gondolja magát, pedig nem az. Inkább idegesítő.

– Igaz, Stevie?

Legszívesebben elküldeném a francba, és nem azért, mert nem akarom megcsinálni a munkámat, hanem mert ezt az egészet direkt csinálja. Azt akarja ezzel érzékeltetni, hogy neki dolgozom. De csak azért, mert az ügyfelünk, nem viselkedhet ilyen udvariatlanul, és nem várhatja el, hogy cserébe én ne legyek udvariatlan.

Nem tudom, mit tegyek, nem akarok rossz benyomást kelteni a munkatársamban rögtön az első napon. Egyáltalán nem érdekel, mit gondol rólam ez a srác, de nem szeretnék egy hülye picsának tűnni Indy előtt.

– Persze hogy hozok – mondom kicsit túlságosan is udvariaskodva, de szerencsére egyikük sem ismer eléggé ahhoz, hogy rájöjjön, nem őszinte a kedvességem.

Zanders csak annyira húzódik félre, hogy a lehető legkisebb helyet hagyja nekem, ami már önmagában zavarba ejtő. Nem vagyok egy

apró természetű lány, és nem akarom kínos helyzetbe hozni magam az-
zal, hogy nem férek el mellette. Pár pillanatra felszínre kerül a bizony-
talanságom, amit aztán sikerül elfednem, és magabiztosnak mutatom
magam. Szerencsére Zanders is kicsit odébb áll, hogy elég helyet hagy-
jon nekem.

Egy lépéssel, de konkrétan egygel, kilépek a konyhából, elhaladok
Zanders mellett, aki olyan közel áll a hűtőhöz, hogy gyakorlatilag hoz-
zá is ér. Kinyitom az ajtaját, és kiveszem az első italt, ami a kezem ügyé-
be akad, éppen egy szénsavas ásványvizet. Körülbelül három másod-
percbe került volna ez neki, de bizonyítani akarta az igazát.

Ahogy kiveszem a vizét, érzem, hogy ott áll mögöttem. Nagyon ma-
gas, nagyjából 195 centiméter, és bőven fölém tornyosul az én 168
centimhez képest. Alig hagy helyet, hogy megforduljak, és amikor vég-
re sikerül, a mellkasával találom szemben magam.

– Nagyon szépen köszönöm, *Stevie!* – Olyan leereszkedő hangsúly-
lyal ejti a nevem, ahogy korábban én az övét. Komótosan kiveszi a ke-
zemből a palackot. Hosszú ujjai éppen csak hozzáérnek az enyéme-
khez, barna szemével pedig végig engem figyel. A szabad kezével meg-
igazítja a ruhámon a névtáblát, ami időközben kicsit elfordult.

A tekintetében ravaszság, vidámság és végtelen arrogancia vibrál,
miközben hosszasan álljuk egymás tekintetét, de a világerő se akarom
én megszakítani a szemkontaktust.

A szívem egyre hevesebben ver, és nem csak azért, mert csak pár ru-
haréteg választja el a kezét a mellkasomtól, hanem azért is, mert nem
tetszik, ahogy rám néz. Intenzíven és koncentráltan. Mintha én len-
nék az új feladata ebben a szezonban. A feladata, hogy pokollá tegye a
munkámat.

– Lime-ot? – szól közbe Indy, és egy lime-szeletekkel teli szalvétát
nyújt Zanders felé.

Zanders leveszi rólam a tekintetét, és a konyhában álló Indyre néz.
Hangos, megkönnyebbült sóhaj szakad ki a mellkasomból, amiért vég-
re nem rám figyel.

– Hú, kösz szépen. – Zanders hangja sokkal vidámabb, miközben
elveszi a szalvétát. – Nagyon jól végzi a munkáját...

– Indy.

– Igen – válaszolja, majd ismét felém fordítja a figyelmét. Kissé előrehajol, hogy szemmagasságba kerüljünk. – Szép munka, Stevie – teszi hozzá búcsúzóul, aztán visszasétál az üléséhez.

Kihúszom magam, végigsimítom az egyenruhámat, és kisöpröm göndör hajamat az arcomból.

– Légyszi, fekédj le vele – könyörög Indy, amikor újra kettesben maradunk.

– Mi van?

– Kérlek, kérlek, fekédj le vele, és árulj el minden részletet!

– *Nem* fogok lefeküdni vele!

– De miért nem?

Felvonom a szemöldökömet.

– Azért, mert neki dolgozunk. Mert szerelmes magába, és mert biztos vagyok benne, hogy akármivel lefeküdné, aminek vaginája van, és képtelen, hogy bármelyiküknek is tudná a nevét.

És azért sem, mert egyáltalán nem vagyok olyan, mint azok a modellek, akikkel az ilyen srácok ágyba bújnak. Az ilyen férfiak nem szoktak engem választani, de a bizonytalanságomat inkább megtartom magamnak.

– Hát, a nevedet tudja.

– Tessék?

– Tudja a nevedet – hajol előre Indy, egész közel, hogy a szemünk egy magasságban legyen, ahogy Zanders is tette. – *Stevie* – suttogja inceselkedően, majd elneveti magát.

– Na tűnés! – lököm el magamtól játékosan.

Amint az összes utas beszállt, és az ajtókat is becsukták, Indyvel bezárjuk a konyha ajtaját, hogy felszálláskor minden biztonságos legyen. És ahogy ezt megtesszük, megtörténik eddigi négyéves repülős karrierem legvarázslatosabb, leggyönyörűbb pillanata.

Egyszerre az összes öltönyös hokijátékos feláll a helyéről, és alsógyárára vetkőzik.

– Édes jó... – ámulok el, majd a szavam is eláll, a szemem pedig majd kiugrik a helyéről.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mi történik? – kérdezi Indy hasonlóan bódult állapotban, tátott szájjal.

A repülő hátsó része tele van pucér férfiakkal. Akárhová nézek, mindenhol formás feneket és tetoválásokat látok. Meg sem próbálunk úgy tenni, mintha nem bámulnánk őket. Mert bámulunk, és nincs az a pénz, hogy elfordítsuk a fejünket.

A játékosok óvatosan elfektetik az öltönyüket a fenti poggyásztartóban, nehogy összegyűrődjön, mire Denverbe érünk, majd kényelmesebb ruhába öltöznek.

– Tetszik az előadás, hölgyeim? – kérdezi egyikük játékosan, felrázva ezzel az ámulatból, miközben fekete, göndör hajfürtjei szinte táncra perdülnek smaragdzöld szeme előtt.

– Igen – vágja rá Indy habozás nélkül.

– Akkor jó szórakozást! Ez van minden fel- és leszállásnál. A média miatt beszállásnál és kiszállásnál öltönyben kell lennünk, de a fedélzeten azt csinálunk, amit akarunk.

Amikor a kosárcsapattal utaztam, nem ez volt a helyzet. Ők ki- és beszálláskor is a lehető legkényelmesebb ruhájukat viselték, szóval ez nekem is új.

– Legközelebb hátrajöhettek, hogy még jobb legyen a kilátás!

– Ne legyél már ilyen rohadtul kiéhezett, Rio! – hűti le egy másik játékos.

– Ez a legjobb munka! – mondja Indy, miközben továbbra is a félteltelen férfiakat bámulja.

– Imádom a hokit – állapítom meg gondolkodás nélkül.